

TKL Odak Yazar Toplantıları 1

Ayfer Tunç

7 Mayıs 2025, Çarşamba / 11.00-18.00

Yeditepe Üniversitesi

Güzel Sanatlar Binası Konferans Salonu

**YEDİTEPE
ÜNİVERSİTESİ**
EĞİTİM FAKÜLTESİ

YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ
TKL TÜRK DİLİ DERSLERİ KOORDİNATÖRLÜĞÜ

TKL ODAK YAZAR TOPLANTILARI 1:
AYFER TUNÇ

7 MAYIS 2025
GÜZEL SANATLAR BİNASI KONFERANS SALONU

YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM FAKÜLTESİ ADINA
DÜZENLEYEN
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ EMRAH PELVANOĞLU

TOPLANTI PROGRAMI

11:00: Açılış

Açış Konuşması: Murat Gülsoy

11:30: Söyleşi

Murat Gülsoy-Ayfer Tunç

12:30: Yemek Arası

14:00: Birinci Oturum

Melda Üner: Türk Edebiyatında Ayfer Tunç İmzası

Mehlika Cingöz: *Kırmızı Azap*'ta Tahakküm Öznesinin Çöküşü

Esra Yalçın: *Kırmızı Azap*'taki Öykülerde Bağlanma Biçimleri ve İlişki Kurma Örüntüleri

Burcu Şahin: Ya Hikâye Bir Gün Delirirse?: "*Kırmızı Azap*"ta Hikâyenin Dile Gelişi

Nilay Özer: Groteskin Kıyısında: Ayfer Tunç'un *Kuru Kız* Romanında Bedenlerin İktidarı, Şiddet ve Kaçış Çizgileri

15:30: Çay Kahve Molası

16:00: İkinci Oturum

Emrah Pelvanoğlu: *Aziz Bey Hadisesi*'inde Gündelik Olanın Ciddiyetle Taklidi

Abdullah Ezik: Weltschmerz yahut Dünyanın Meşakkati: Ayfer Tunç'un *Dünya Ağrısı*'nda Babalar ve Oğulları

Ayşenur Arslan Yıldız: Kurmacanın Yapısı Üzerine: *Kuru Kız* Romanında Mevsimin Rolü

Esin Hamamcı: Ayfer Tunç'un *Memleket Hikâyeleri*'nde Türkiye Portresi

18:00: Kapanış

BİLDİRİ ÖZETLERİ

1. OTURUM

Oturum Başkanı Prof. Dr. Melda Üner¹

Mehlika Cingöz²: Kırmızı Azap'ta Tahakküm Öznesi

Modern Türk öykücülüğünün önemli isimlerinden Ayfer Tunç, daha önce farklı kitaplarında yayımlanan “Kadın Hikâyeleri Yüzünden”, “Kar Yolcusu”, “Kırmızı Azap”, “Kaybetme Korkusu” öykülerini 2006 yılında yayımlanan *Kırmızı Azap*’ta bir araya getirir. Bu çalışmanın temelini teşkil eden söz konusu öykülerde en dikkat çekici husus tahakküm mekanizmalarının oynadığı roldür. Tahakküm özneleri, iktidar sahibi figürler olarak karşımıza çıkar ve öykülerde farklı biçimlerde temsiliyet bulur. Kültürel ve toplumsal kodlarla örülü bu temsiliyet öykülerdeki bireylerin psikolojisi üzerinde belirgin etkiler yaratır. “Kadın Hikâyeleri Yüzünden” adlı öyküde, evli bir adamın yalnızca toplumsal “erkeklik” rolünü pekiştirme arzusuyla yön verdiği davranışlar ölümle sonuçlanır. Öykü, ataerkil normların bireysel eylemler üzerindeki belirleyiciliğini ve bu eylemlerin nasıl ölümcül sonuçlara evrilebileceğini çarpıcı biçimde ortaya koyar. Bir diğer hikâye “Kar Yolcusu”nda ise karlı bir gece vakti peşindeki adamlardan kaçan Fidan’ın, Eşber’in ücra bir tren istasyonundaki evine sığınmasıyla başlar. Bu sığınma hâli zamanla Eşber’de romantik duyguların yanı sıra Fidan üzerinde sahiplik ve tahakküm kurma arzusunun da temelini oluşturur. Eşber’in koruma içgüdüsüyle başlayan ilgisi giderek kişisel sınır ihlallerine dönüşür ve bireyler arası güç ilişkilerinin nasıl kolayca tahakküm biçimi alabildiğini gözler önüne serer. Kitaba adını veren “Kırmızı Azap”ta ise kurmaca karakterler arasındaki içsel hiyerarşi ve bu hiyerarşinin doğurduğu gerilimler merkeze alınır. Farklı bir anlatım tekniğiyle inşa edilen hikâyede, karakterler arasındaki tahakküm ilişkileriyle birlikte anlatıcının kurmaca karakterler üzerindeki otoritesi de dikkat çekicidir. Bu çok katmanlı yapı hem metin içi iktidar ilişkilerinin hem de anlatı düzeyindeki müdahalelerin karakterler üzerindeki yıkıcı etkilerini görünür kılar. Son olarak “Kaybetme Korkusu” adlı öyküde, karakterin gizlice izlediği komşusunun ölümüne tanıklık etmesi ve bu ölümün ardındaki gerçekleri keşfetmesi anlatılır. Öykünün merkezinde yer alan Süsen karakteri, yaşamı boyunca önce babasına ardından kocasına fiziksel olarak bağımlı bir hayat sürmüştür. Bu bedensel bağımlılık, hikâye boyunca ataerkil tahakkümün bir metaforu olarak yapılandırılır ve kadın bedeninin eril denetim altındaki kırılganlığını gözler önüne serer.

Anahtar Kelimeler: Ayfer Tunç, *Kırmızı Azap*, tahakküm, erillik, öykü

¹ Öğretim Üyesi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

² Öğretim Görevlisi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

Esra Yalçın³: Kırmızı Azap'taki Öykülerde Bağlanma Biçimleri ve İlişki Kurma Örüntüleri

Ayfer Tunç'un, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas* kitapları içinde yer alan öykülerden seçtiklerinin bir araya getirilmesiyle oluşan *Kırmızı Azap*'ta (2006) yer alan karakterlerin ilişki kurma biçimleri, bağlanma kuramı bağlamında incelenmeye uygundur. Öykülerde yer alan kişilerin psikopatolojik hallerinin ve ilişkilene biçimlerindeki sorunların temelinde, çocukluk döneminde kendisine bakım verenle kurduğu ilişki yer almaktadır. 18.yy.'da Jean Jacques Rousseau'nun ortaya koyduğu, temelde anne sevgisine dayanan "anne bebek arasındaki ilişki" kavramı, bağlanma üzerine yapılacak çalışmaların ilk örneğini oluşturmuştur. Daha sonraları çocuk psikanalizi olan John Bowlby'nin (1907-1990) ileri sürdüğü bağlanma kuramı, kişinin kimlik oluşturmaya başladığı ilk dönemlerdeki davranış örüntülerine odaklanır. Bağlanma kuramının temelinde bebeğe rahatça keşfetmesine imkân verecek bir ortamın yaratılması ve herhangi bir tehlike anında bebek için güvenli bir alanın oluşturulması yer alır. Bowlby'a göre ebeveynle kurulan bu bağlanma, yaşam boyu devam eder. Bowlby'nin kuramından hareketle Kim Bartholomew dörtlü bağlanma modelini oluşturmuştur. Kişinin kendisi ve başkaları ile kurduğu bu yetişkin bağlanma biçiminde güvenli, saplantılı, kayıtsız ve korkulu olmak üzere dört örüntü bulunur. Bu bildiride, bağlanma kuramından hareket edilerek *Kırmızı Azap*'taki karakterlerin bağlanma stilleri ve ilişki kurma biçimleri üzerinde durulacak, karakterlerin çevresiyle ve kendi benlikleriyle kurduğu ilişki incelenecektir. Karakterlerin özellikle romantik ilişkilerinde kurdukları güvensiz, kaygılı, kaçınan veya korkulu ilişki kurma stilleri ile onların bebeklikle ebeveynleriyle kurduğu ilişki arasındaki etkileşim belirlenecektir. Karakterlerdeki arızalı bağ kurma stilleri bu öykülerin neredeyse tamamına yakınında tespit edilmiştir. Ancak bu bildiride karakterlerin çocukluğu ve aile yaşantısı hakkında daha çok bilgi edindiğimiz "Soğuk Geçen Bir Kış", "Kaybetme Korkusu", "Kaybetme Korkusu" ve "Taş-Kâğıt-Makas" öykülerine odaklanılmış, karakterlerin bağlanma stilleri ile duygularını ifade ediş tarzları arasındaki ilişki ortaya konmaya çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Ayfer Tunç, *Kırmızı Azap*, bağlanma, ilişki biçimleri

Burcu Şahin⁴: "Ya Hikâye Bir Gün Delirirse?": Kırmızı Azap'ta Hikâyenin Dile Gelişi

Bu çalışmada Ayfer Tunç'un "Kırmızı Azap" öyküsündeki katmanlı yapı çözümlenecektir. Ayfer Tunç'un "Kırmızı Azap"ı ilk bakışta yazamayan bir yazarın öyküsü gibi görünür. Oysa "Kırmızı Azap"ta anlatılan yalnızca bir yazarın nasıl yaratamadığının öyküsü değildir. Ayfer Tunç katmanlı bir öykü yapısı sunar. Öncelikle Oğuz Atay'ın "Demiryolu Hikâyecileri"ne göndermeyle başlar. Öykü başladığında "Demiryolu Hikâyecileri"ne bir nazire gibi kurulduğu düşünülebilir ancak öykü aktıkça Oğuz Atay'ın korkuyu bekleyen karakterinin "Ya eşya bir gün delirirse?" diyen sesi cınlar. Bu delilik anlarında hayat ve kurmaca hakkında bazı sorular açığa çıkar: Hayat mı daha gerçektir kurmaca mı? Yazarını gözlemleyen bir karakter yaratılarak zaten kurmacanın hakikatin ta kendisi olduğu mu söylenmektedir? Yazarın kafasına düştüğü andan itibaren o karakterle yaşayan bir yazardan bahsediliyorsa bu, onun

³Öğretim Üyesi Dr., Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

⁴ Dr., Öğretim Görevlisi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

gerçekliğine inanmaktır, denilebilir. Bu öykü Ayfer Tunç'un yazma biçimi hakkında bir manifesto gibi de okunabilir. "Ben" in dilinden anlatılan bu katmanlı öykü yapısında Ayfer Tunç'un öyküye teslim olmayı tercih ettiği görülebilir. Çin felsefesinde "wu wei" denilen, gayretsiz, çabasız, kendiliğinden eylemden bahsedilir. Ayfer Tunç'un bu metnindeyse "kendiliğinden eylem-miş gibi görünme" titizlikle işlenmiştir. Yaratıcısını da anlatan ve bir türlü yaratılamadığı için hayıflanılan öykü kişinin yaratım sürecine şahit olunur. Ve sonunda da öyküyü ve yazarını ele geçirir. Elbette yazarın, dili nasıl bir ironiyle inşa ettiği çok önemlidir. İroni, esneklik ve aşırı bilinç demektir. "Kırmızı Azap" ın ironisi de aşırı bilincin getirdiği esneklikte genişleyen bir yorum alanı yaratır. Bu genişleme, anlamı ve yorumu çoğaltırken diğer yandan anlatıcının karakteriyle arasına bir mesafe de koyar. Bu şekilde aslında metnin kendi kendini aşma kabiliyeti görülür.

Anahtar Kelimeler: "Kırmızı Azap", kurmaca, hakikat, ironi

Nilay Özer⁵: Groteskin Kıyısında: Ayfer Tunç'un *Kuru Kız* Romanında Bedenlerin İktidarı, Şiddet ve Kaçış Çizgileri

Kuru Kız'ın (2023) isimsiz kahramanı, çok uzun ve kuru bir kadındır. Toplumsal cinsiyet kodlarının belirlediği kadın bedeni standartlarını sağlamaması, onu, bu standartlara uygun kadınların deneyimlerinden farklı bir deneyim alanına konumlandırır. Daha kısa boylu, yuvarlak ve dolgun hatlara sahip kadınlara evlilik, cinsellik, annelik, bir evin ve bir erkeğin hizmetini görme gibi "statüler" veren toplum, *Kuru Kız*'ı bu yapıların hepsinden dışlamıştır. Tuhaf, zavallı, bir hilkat garibesi olarak algılanan *Kuru Kız* neredeyse grotesk bir figüre dönüşür. Eril şiddetin sömürdüğü, baskı ve şiddet uyguladığı standart kadın bedenlerine karşılık, evlilik, annelik gibi sosyal yapıların dışında kalan *Kuru Kız*, toplumsal ve eril şiddetin farklı boyutlarıyla karşılaşır. Baba, kardeş, komşular, akrabalar ve diğer kadınlar, toplumsal cinsiyet normlarına uygun bedenlerinin iktidarıyla, *Kuru Kız*'ın bedenini baskının, sömürünün, şiddetin mekânı haline getirirler. Sömürülen kadınların da sömürdüğü, faşizan ilişkilerin içinde kalan *Kuru Kız*, bedenlerin iktidarına boyun eğmemesi, zihninin ve dikkatinin sürekli kaçış çizgileri yaratmasıyla Dionizyak bir karakter olarak gelişir. Toplumsalın katılaşmış duygu ve ritüelleri, sahte ilişkileri içinde absürdün ve gülünç olanın hatlarını belirginleştirir. Hayati ve ürkütücü olayların ortasında dikkatini çok naif meraklara yöneltmek groteskin çiftdeğerliliğine yakın durumlar ortaya koyar. Bu bildiride, *Kuru Kız*'da groteskle ilişkisi kurulabilecek unsurların; "toplumsal cinsiyet", "beden", "özne", "otonomi", "iktidar" kavramları ve pratikleri çevresindeki hiyerarşileri nasıl geçersiz kıldığı incelenecek, roman kahramanını özgürlüğe taşıyan kaçış çizgilerinin izi sürülecektir.

Anahtar Kelimeler: toplumsal cinsiyet, beden, iktidar, "kaçış çizgileri"

⁵Dr. Öğretim Üyesi, Beykoz Üniversitesi Genel Eğitim Bölümü, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü Öğretim Görevlisi

2. OTURUM

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Ali Budak⁶

Emrah Pelvanoğlu⁷: *Aziz Bey Hadisesi*'nde Gündelik Olanın Ciddiyetle Taklidi

Ayfer Tunç'un ilk defa 2000 yılında basılan aynı adlı öykü kitabı içinde yer alan *Aziz Bey Hadisesi*, 2006 yılından itibaren bağımsız bir kitap olarak ve "roman" alt başlığı ile yayımlanır. 79 sayfa uzunluğunda ve büyük oranda çizgisel bir olay örgüsüne sahip bu uzun öykünün roman olup olmadığını başlı başına bir türsel tartışma konusudur. Bu bildiride bu türsel tartışmaya doğrudan girmeden, *Aziz Bey Hadisesi*'nin romana yakınsayan anlatı özellikleri mimesis / taklit kavramı etrafında tartışılacaktır. Buna göre hikâye zamanının sonunda, yani anlatılacak "hadise"nin sonrasında, dolayısıyla da "Aziz Bey'e ne oldu?" sorusuna angaje edilerek başlatılan öykü, anlatıcının bütün zamanlara hâkim ve kendini öyküde apaçık bir şekilde ortaya koyan "düzenleyici eli" vasıtasıyla trajediden uzaklaştırılır. Aziz Bey'in ciddiyetle temsil edilen ölümü, trajedilerde olduğu gibi kaçınılmaz bir kaderin mutlak sonu olarak değil, bir dizi olumsal yaşantının ve yine aynı olumsallıklar zinciri bağlamında verilen bir dizi yanlış kararın sonucu olarak ortaya konur. Aziz Bey, öykünün finalini hazırlayan ve budalaca bir ısrarla devam ettirdiği performansının ima ettiği gibi trajik hatasının bedelini ödeyen metafizik bir kahraman değildir. İçinde yer aldığı duruma karşı yönelen çaresizliğini başka türlü ifade etme becerisinden yoksun ve bu yüzden takıntılı bir kibirle malul, Gustave Flaubert'in kavramsallaştırmasıyla bir "bêtise"dir. Aziz Bey'in ölümünü hadiseleştirirse, ona ciddi bir şöhrat de kazandırmış olan tamburîliğine rağmen sıradan, olumsallık var oluşunu, "kırılan bir camla başlayan uzun [bir] serüvenin sonu"na bağlayabilen yazarın, gündelik olanı ciddiyetle taklit eden gerçekçi yazarlığıdır.

Anahtar Kelimeler: gerçekçilik, olumsallık, trajedi, roman, bêtise

Abdullah Ezik⁸: *Weltschmerz* yahut Dünyanın Meşakkati: Ayfer Tunç'un *Dünya Ağrısı*'nda Babalar ve Oğulları

Ayfer Tunç'un 2014 yılında yayımlanan romanı *Dünya Ağrısı*, baba-oğul çatışması, geçmiş, hesaplaşma, kişinin toplumla ilişkisi gibi birçok mesele ve tem üzerine kurulu özel bir metindir. Romanın ana karakteri Mürşit ile oğlu Özgür arasında roman boyunca hissedilen, zaman içerisinde kişinin dünyaya bakışından, bir parçası olduğu toplumla kurduğu ilişkiye/bağa kadar birçok sorunsal içerisine alan metin, bir yandan kurduğu "paratext"lerle, diğer yandan geliştirdiği bireysel ve toplumsal anlatılarla ön plana çıkar. Üniversite okumak için İstanbul'a giden, ardından babasının hastalığı dolayısıyla ailesinin yaşadığı taşra kentine dönmek zorunda kalan Mürşit, zamanla kendisini bambaşka bir akıntıya kapılmış olarak bulur ve hikâyesi artık kendi tercihleri değil, çevresinin ve ailesinin ona dayattığı koşullar üzerinden şekillenir. Ardından oğlu Özgür ile çok katmanlı bir ilişki geliştiren Mürşit için her şey, alışılmışın ötesinde anlam ve değerler taşır. Mürşit ile

⁶Öğretim Üyesi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

⁷Dr. Öğretim Üyesi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

⁸Öğretim Görevlisi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

Özgür'ün çatışmaları, birbirlerine açtıkları veya kapattıkları alan, geçmişleri ve gelecekleri ile kurdukları bağ üzerinden ortaya babalar ve oğulları üzerine zengin bir metin çıkarır. Baba-oğul rollerinin kuşaktan kuşağa nasıl değiştiğini ortaya koyarken kişinin birey olma serüveninden psikolojisine, yaşamına ve şimdisine nasıl bir etkide bulunabileceğini de gözler önüne seren roman, zaman içerisinde Mürşit ve Özgür arasındaki ilişkiye paralel bir şekilde geçmiş kuşakların da işin içerisine girmesine zemin hazırlar.

Anahtar Kelimeler: babalar ve oğulları, babalık, toplum, travma, hesaplaşma

Ayşenur Arslan Yıldız⁹: Kurmacanın Yapısı Üzerine: *Kuru Kız* Romanında Mevsimin Rolü

Kurmaca eser, anlatının temel kavramları ve kurmaca gerçekliğinin gereklikleri ile meydana getirilir. Okur, kurmacadaki unsurların varlığını ayrı ayrı değil, birbirine kaynaşan uyumlu birlikteliğiyle görür. Bu uyuma giden süreç edebî şahsiyetler için uzun bir çalışmayı ifade eder. Matbaa sonrası süreçte metin çoğu zaman yazardan ayrı bir nesne olarak kabul edilse de çoğu yazar eserleri yayımlandıktan sonra dahi eserleri üzerinde çalışmayı sürdürür. Ayfer Tunç da eserinin yayımlanmasından uzun yıllar sonra bile eserleri üzerinde çalışmayı sürdüren yazarlardan biridir. Onun bir anlamda bitmeyen yazma süreci, kurmacanın yapısını anlamak adına önemli ayrıntılar barındırır. Bu ön kabulden yola çıkarak yazarın yazma biçimine dair yaptığı açıklamalar incelendiğinde, Tunç'un anlatacağı hikâyeye başlarken öncelik verdiği hususun mevsimler olduğu tespit edilmiştir. Yazarın 2023 yılında yayımlanan *Kuru Kız* romanı daha başlığında mevsimsel bir çağrıştırmayı barındırması sebebiyle mevsim kavramı etrafında değerlendirilmeye uygundur. Bu bildiride eserin biçimsel yönüne odaklanılmıştır ancak odaklanılan mikro yön, eserin içeriğine dönük değerlendirmeleri de gerekli kılmıştır. Eserin bütünlüğünü anlamak adına, romana nasıl başlandığı ve romanın nasıl bitirildiği ele alınmıştır. Eserin ortaya çıkışında ve eserin başlığında kendine yer bulan "kız"ın varlığı, anlatının temel kavramlarından olan "kişi"ye odaklanmayı gerekli kılmıştır. Bu doğrultuda baş karakterin gelişimi incelenmiş ve bu gelişmeye ortaklık eden ve romanın en önemli temalarından olan ölüm ile beraber ele alınmıştır. Gerekli görülen yerlerde anlatıcının öykünün sunulduğu tercihleri, bir başka deyişle olay örgüsünün oluşumu hakkında da değerlendirmelerde bulunulmuştur. Tüm değerlendirmeler mevsimin kurmaca bir eserde nasıl işlevsellik kazandığına odaklanarak yapılmış ve bir roman olarak bütünlüklü halde sunulan *Kuru Kız*'in kurmaca yapısı irdelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Kuru Kız*, Ayfer Tunç, kurmaca, roman, mevsim

Esin Hamamcı¹⁰: Ayfer Tunç'un *Memleket Hikâyeleri*'nde Türkiye Portresi

Bu bildiri, Ayfer Tunç'un *Memleket Hikâyeleri* adlı eserinde Türkiye'nin 1960-2000 yılları arasındaki toplumsal dönüşümünü gündelik hayat anlatıları üzerinden nasıl yansıttığını incelemektedir. Bildiride, edebi mekân ve toplumsal bellek kuramları çerçevesinde, bireysel hikâyeler ile kolektif hafıza arasındaki ilişki sorgulanmakta, anlatıcı olarak yazarın ve karakterlerin toplumsal konumlanışları analiz edilmektedir. Tunç'un öykülerinde mekânın ve

⁹ Dr., Öğretim Görevlisi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

¹⁰ Öğretim Görevlisi, Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü

karakterlerin yalnızca bir anlatı arka planı değil, toplumsal eşitsizlikleri, kültürel değişimleri ve bireysel aidiyet krizlerini görünür kılan aktif unsurlar olduğu tespit edilmiştir. Yazarın, alt sınıflara odaklanarak kurguladığı anlatılarında yoksulluk, yozlaşma, sınıf atlama arzusu, kültürel çözülme, mezhepçilik ve etnik gerilimler gibi temaların, memleket insanının kimlik ve aidiyet mücadelelerini açığa çıkardığı görülmektedir. Öykülerdeki mekânsal ve toplumsal katmanlar, bireylerin kimlik inşasıyla doğrudan ilişkilendirilmiş, anlatıcının zaman zaman ironik, zaman zaman eleştirel dili aracılığıyla dönemin toplumsal yapısına yönelik bir sorgulama gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın bulguları, *Memleket Hikâyeleri*'nin Türkiye'nin kırdan kente göç, modernleşme sancıları ve sınıfsal hareketlilik gibi süreçlerinin edebi bir panoramasını sunduğunu ortaya koymaktadır. Bunun yanı sıra çalışma kapsamında Ayfer Tunç'un *Memleket Hikâyeleri* ile Refik Halid Karay'ın klasikleşmiş *Memleket Hikâyeleri* eseri karşılaştırmalı olarak ele alınarak, iki farklı dönemde memleket tasavvurunun nasıl değiştiği ve dönüşüme uğradığı da tartışılacaktır. Bu bağlamda, Tunç'un eserinin modern Türkiye'nin toplumsal belleğini anlamada güncel bir katkı sunduğu ileri sürülecektir.

Anahtar Kelimeler: Ayfer Tunç, *Memleket Hikâyeleri*, kent, taşra, Türkiye, gündelik hayat